

Z naprstnikom na desnem sredincu je potem Eva šivala vse svoje žive dni. Šivanke se ni več bala.

In že od tega davnega časa se sovražita naprstnik in šivanka. —

Nehala sem pripovedovati. Nadina pa, ki je sedela poleg mene in me pazno poslušala, me po kratkem molku opomni, da nisem še vsega povedala. Vpraša me:

„Kako pa je pomagala šivanka prstom, da so se maščevali nad desnim sredincem?“

In povedala sem ji tudi to.

Šivanka je s pomočjo prstov toliko časa vbadala v naprstnik, da mu je prebodla celo jekleni oklep. Luknjičastega naprstnika pa nobeden ne mara. Zagnali so ga proč. Pa s tem ni bilo ni prstom ni šivanki nič pomagano. Kupili so nov naprstnik, in tudi temu je bil izvoljenec le desni sredinec. — Tako je in tako ostane vse dni, dokler bo treba naprstnikov in šivank.

Nadina sedi še poleg mene in premišlja o ravno povedani pripovedki. Potem me pa vpraša:

„Mamica, zakaj pa naprstniki danes več ne rasto na grmih kakor takrat?“

„Z grehom prvih staršev se je vse poslabšalo na zemlji; zdaj moramo celo za naprstnike šteti denarce.“

S tem sem zadovoljila njeno zvedavost in upam, da tudi vašo, ljubi bralci.

Kako je bil zajec obsojen na petindvajset.

Spisal *Fran Črnagoj*.

Tam-le meseca velikega srpana je bilo. Natiški fižol je bil še ves zelen, in zelje je zavijalo listje v trde glave, ko smo imeli na vrtu opravila kar vsi: jaz sem obrezoval drevesa, mamica je pestovala našo Nado, Anica in Bolček sta nabirala fižol in Ivan, z rokami v žepih, jima je pomagal — gledati. Da, on najrajši pomaga gledati!

Pa zakriči Bolček: „Oj, oče, tukaj je pa zajec, zajec! Da, pravi zajec! . . .“

Takrat pa je bilo vse pokonci! Anica je stresla iz peharja ves fižol po tleh, Ivan je zakrilil z rokami pa odskočil navzad, Nada je zavekala — zajec pa je dirjal ob ograji ter iskal izhoda!

In jaz? — No, tudi jaz sem stisnil nožič v žep ter napravil takoj načrt, kako naj pride zajec do zaslužene kazni zaradi tolike predrznosti. Pa tudi res! Pri belem dnevu se mi priklati ta nesnaga na vrt, pa mi objeda najlepše zelje! To jih zasluži petindvajset! — „Ani, brž zapri vrtna vrata na enem koncu, Bolči — ti na drugem!“ zakričim.

Takoj je bilo to storjeno — in zajec je bil naš jetnik.

Ej, da bi ga videli, kako je ubiral dolge svoje zadnje pete, kako je preskakoval grede, drevesca in vse, kar mu je prišlo na pot. Nad meter visoko je poskakoval, a z vrta mu ni bilo moči, ker je ograja skoraj dva metra visoka.

In da bi videli nas, kako smo ubirali pete za njim, kako smo mu prestrezali pot, kako se podili in pehali, kako so otroci kričali in vriskali! Ivan se je kar dvakrat prekopicnil, tako je bil v ognju za zajcem. Slednjič smo ga vendar ujeli. Jaz sem bil tisti, ki sem ga zagrabil za dolga ušesa in ga izvlekel iz grmičja. — Takrat pa je zajec zavekal! Zavekal je iz vse svoje zajčje duše, zavekal prebridko in pretresljivo! — Vekal je morda prvič v svojem življenju, zakaj zajec ne veča kar tako za vsak prazen nič kot vi. Zajcu se mora prigoditi že res kaj hudega, groznega, da veča!

In to se mu je tudi prigodilo: za življenje in smrt mu je šlo!

„No, otroci, sedaj si pa le oglejte divjega zajca! Po vsem životu je sivkastorjav kakor zarjavela zelišča po polju. Zato ga je tako težko zaznati. Glejte njegove dolge zadnje noge in dolge njegove uhlje! In kako debelo in preplašeno gleda! Teh velikih oči zajec ne more nikdar zapreti, ker ima premajhne trepalnice. Izmed preklane gornje ustnice je vedno videti dolge dletaste zobe, s katerimi gloda trde reči. Repa pa zajec nima dolgega. Prav kratek je, menda zato, da ga pes ne more zanj ugrabiti.“

Tako smo si zajca ogledali od nog do glave.

„Oj, oče, zaprimo ga v hlev, da bo vedno naš“, pravi Ivan.

„Ne, oče, zakoljimo ga, pa ga nam mamica skuha“, pravi navihani Bolče.

„Da, mamica ga nam speče, saj je zajčja pečenka jako okusna“, pravi tudi Anica. — „Ne tako“, pravim jaz. „V zakonu je zapisano, da se sme zajca jesti le od 1. kimavca do zime dalje. Niti lovci ga ne smejo prej streljati in jesti. Vrhutega pa zajec ni naš, ampak lovčev. Ako si ga mi prisvojimo, je to tatvina. — Toda veste, kaj storimo? Vsak si poišči šibico, pa ga našeškajte tam pod repkom, zato ker je kradel naše zelje.“

„Da, da, našeškamo ga, našeškamo“, zakriče vsi trije pa odhite, da dobi vsak svojo šibico. Kmalu so jih imeli. — No — nato sem pa jaz zajca držal, otroci so ga pa šeškali. Vsak pet mu jih je naštel — pa prav gorkih, da si bo kujon zapomnil, kdaj nam je hodil v zelje!

Potem sem ga pa še jaz pošteno zuhljal pa mu dal — prostost.

To jo je cedil črez travnike! Tam v daljavi pa je sedel na zadnje noge, se popraskal pod repkom, pomigal z ušesi, pokazal nam — figo, pa jo mahnil dalje svojo pot.

Lahko nam je kazal fige — saj jih ni prejel niti vseh prisojenih petindvajset! Drugič mu pa niti ene ne prizanesemo! Samo pride naj, če ima še kaj poguma!

